

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Γ' ὄν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — ὁ κ τ ὠ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ὁ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ σ τ ὀ χ έ ρ ι .

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἑνιάκοντα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάντεις εὐοιῶνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμένω.

Ἐνδεκα μηνὸς Ἀπρίλην,
καὶ ἄλλοι πρόσφυγες ποικίλοι.

Εἰς τὰ χίλια καὶ τρακόσα πρόσθετες εἴκοσι καὶ ὀκτὼ,
εἷνα σπῆτι τοῦ Λευτέρη τοῦ χαρίζουν τραντακτό.

Ἀρχεται τὸ ζεῦγος λέγον
γιὰ τὸ ζήτημα τὸ φλέγον.

Α'.

Ι.—Εἰς σκέψεις πάλι φαίνεσαι σπουδαίας βυθισμένος.
Β.—Ἀλήθεια λές, εὐρίσκομαι πολλὸ συλλογισμένος.
Ι.—Τί σκέπτεσαι;
Β.— Καὶ μ' ἐρωτᾷς, τέρας τῆς ἀνθρωπότη-
την λεγομένην ἔξοδον ἐκ τῆς οὐδετερότητος. [τος;

Ι.— Πάλι γι' αὐτὴν μοῦ τσαμπουνᾷς,
πάλι γι' αὐτὴν σκοτίζεσαι,
καὶ ἀπὸ τὰς σκέψεις τὰς δεινὰς
νυχθημερὸν μαστίζεσαι;

Ι.— Ἐκεῖν' ἢ λέξεις ἢ σαχλὴ
δὲν ξέρεις πόσο μ' ἐνοχλεῖ,
καὶ νύκτα μέρα μένει
ὅσὸν νοῦ μου καρφωμένη.

Αὐτὴ σὲ σχέδια πολλὰ
μέ φέρνει, πατριώτη,
αὐτὴ καὶ τώρα μοῦ χαλᾷ
τὸ δόλιο μου σηκότι.

Καὶ τὰ πουλάκια, ποῦ πηδοῦν
μὲ τόσῃν ὠραιότητῃ,
καὶ αὐτὰ θαρρῶ πῶς κελαιδοῦν
ἄκραν οὐδετερότητα.

Καὶ τῆλογο, βρε Περικλῆ, γι' αὐτὴν χιλιμιντρίζει,
καὶ ὁ γάϊδαρος μοῦ φαίνεται γιὰ τούτῃ πῶς γκαρλίζει.

Ὅσα τριγύρω μας λαλοῦν,
καὶ τῶν λεόντων βρυχηθμοὶ,
μὰ καὶ τῶν ταύρων μηκυθμοὶ
μόνον αὐτὴν ὑποδηλοῦν.

Ὅταν μοῦ φέρνουν τὸν καφέ,
λοιπὸν ἐβγήκαμε; ρωτῶ...
ὄχι, μοῦ λέγουν, ἀδελφε,
καὶ ἀρχίζω τὸ χασμουρητό.

Ὅποταν τῆς ἀρίδες
φαρδὺς πλατὺς ἀπλώνω,
καὶ στῆς ἐφημερίδες
τὰ μάτια μου στηλώνω,
τὰ τυπωμένα μελετῶ,
μὰ κρίνω καὶ τὰ τύπωτα,
καὶ ἐξίσταμαι καὶ ἀδυνατῶ
νὰ καταλάβω τίποτα.

Ὅταν μάρκουτσι ναργιλέ
σφικτὰ κρατῶ στὸ στόμα,
λέω: δὲν ἐβγήκαμε καλέ;
ὄχι, μοῦ λὲν ἀκόμα.

Ὅταν καθεμὴν ἀτρελλῇ
ἐνωτίζωμαι κουθέντα,
ὅταν βλέπω, προσφιλῇ,
καὶ ὅλα τὰ νακοινωθέντα,
τότε κλειστέ με, φωνάζω, μέσα στὸ μεγάλο σπῆτι
τοῦ Ζωρζῆ Δρομοκαίτη.

Π. — Τοῦτο, φίλε παπαγάλο,
εἶναι ζήτημα μεγάλο
τῆς σπουδαιότητος.

Σ' ὅλους σκέψεις προκαλεῖ
τούτ' ἡ λέξις, Φασουλῆ,
τῆς οὐδετερότητος.

Μὰ κι' ἐμένα μοῦ γανόνει
μέρα νύκτα τὸ μῆαλδ,
καὶ με κάνει, κουφαηδόνι,
μόνος νὰ παραλαλῶ.

Τί μαρτύρια τραθῶ
μ' ἔνα κι' ἄλλον παλαδῶ
καὶ με ρήτορας τοῦ δρόμου.

Καὶ θαυμάζω, βρε' ξουζέκη,
πῶς ἀκόμη τώρα στέκει
ὅπως ἦταν τὸ μῆαλό μου.

Κι' ἕνας σοφὸς περίφημος μᾶς λέγει περὶ τούτου:
ὅποιος δὲν χάνει, Φασουλῆ, κάποιαις φοραῖς τὸν νοῦ του,
αὐτὸς δὲν ἔχει παντελῶς μῆαλδ γιὰ νὰ τὸ χάσῃ
κἂν ἐν ἡμέραις δράσεως, κἂν ἐν ἀψόγῳ στάσει.

Τέτοια μᾶς λέει μιὰ γραφή,
μὰ λὲν κι' οἱ Χιώταις οἱ σοφοί:
τὰ λόγια τῶν πολλῶν πολλῶ
κάνουν τὸν ἄνθρωπο λωλό.

Κι' ἐγώ, ποῦ δὲν ἔρελλαθηκα μέσα σ' αὐτὴ τὴ μπόρα,
σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ,
ἢ θάχω νοῦ γερὸ,
εἴτε δὲν εἶχα πώποτε γιὰ νὰ τὸν χάσω τώρα.

Β

Φ. — Οὐδετερότης, δηλαδή,
καθὼς καθέννας κρίνει,
κανόνιστος, ἐληγὸς κλαδί,
κι' ἐμπόλεμος εἰρήνη.

Εἰς ἐποχὴν συλλογισμῶν καὶ σκέψεων ἀρρήτων
καθέννας πατριώτης
οὐδετερότητος, βοᾷ, τῶν οὐδετεροτήτων,
τὸ πᾶν οὐδετερότης.

Ἄει μὲν, μάλιστα δὲ νῦν
κράζωμεν μ' ἔντονον φωνήν
ὅσον Αἴμον καὶ στήν Δύσιν.

Ὅτι βαρεῖα τὸ στρώσαμε
καὶ πῶς οὐδετερώσαμε
τὴν σφριγηλὴν μας φύσιν.

Οὐδετερότης, ἀδελφοί, καὶ φάλατέ της ὕμνο.
πιάσανε καὶ τὴν Τενέδο. πιάσανε καὶ τὴν Λήμνο.

Οὐδετερότης, ἀδελφε,
φωμί θὰ τρώμε χάσινο,
θὰ πίνουμε βαρὺ καφὲ
καὶ ναργιλὲ γιαθάσινο.

Οὐδετερότης ζηλευτῇ,
περίεργος τὰ μάλα,
ποῦ τῆς Τενέδου τὸν Μουφτῇ
τὸν βλέπω στήν κρεμάλα.

Οὐδετερότης, ποῦ μ' αὐτὸ
χαμένοι πᾶν οἱ βρόντοι μας,
ὅπου δὲν ἔχομε λεφτὸ
νὰ ξύσωμε τὸ δόντι μας.

Οὐδετερότης, φουκαρᾶ,
ποῦ με καὶ μὲ μεγάλο
τοῦς λέμε: δώστε μας παρὰ
νὰ ἔγοῦμε δίχως ἄλλο.

Οὐδετερότης, πρόβλημα μεγάλης σπουδαιότητος
συνδεδεμένον μ' ἔξοδον ἐκ τῆς οὐδετερότητος.

Καὶ φάσμα βλέπομεν παρὸν
πολέμου θηριώδους,
καὶ φάλλομεν νυχθημερὸν
εἰσόδους τε κι' ἐξόδους.

Εἰσόδια κι' ἐξόδια
καὶ κίνδυνοι κι' ἐμπόδια
καὶ τόσαι κρίσεις διαυγεῖς.

Καὶ σκέψεις ἐπὶ σκέψεων
καὶ δυσκολίαι πέψεων,
ποῦ δὲν σ' ἀφίνουνε νὰ ἔγῃς.

Οὐδετερότης τοῦτ' ἄ φέ,
ἤγγουν καλὰ μυρία
στὴν ἐποχὴ τὴν ἄχαρη.

Οὐδετερότης, ἀδελφε,
ποῦ κι' ἀπὸ τὴν Αὐστρία
δὲν θὰ μᾶς στέλλουν ζάχαρι.

Οὐδετερότης, ποῦ τρυφᾷς
καὶ δίχως ζάχαρι νὰ φᾷς
σὲ κόλπους γῆς ὠραίης.

Οὐδετερότης χαρά,
καὶ γὰρ πουλοῦν στήν ἀγορὰ
τρεῖς κι' εἴκοσι τὸ κρέας.

Ἀκουσε ταρετίσματα
εὐλάων ἀηδόνων
ἐν μέσῳ τῶν λειμῶνων.

Μᾶς στέλλουν χαιρετίσματα
κι' ἀπὸ τὴν Μιτυλήνη,
τὴν πιάσανε κι' ἐκεῖνη.

Γ

Π. — Ἐγὼ, φίλε Φασουλῆ,
θέλω ζάχαρι πολλή,
καὶ μ' ἐκεῖνην νὰ κολλήσουν τὰ μουστάκια καὶ τὰ γένεια,
κι' ὅλοι ζάχαρι γυρεύουν,
ποῦ μαζὶ μᾶς συνορεύουν,
καὶ ποθοῦν οὐδετερότης νὰ δεσπόζῃ ζαχαρένια.

Φ. — Μὴ γιὰ ζάχαρι ψοφᾷς
καὶ φτηνὴ δὲν θὰ τὴν φᾷς,
κι' ἐπειδὴ μέσ' στὰς πικρίας μανιώδους Ἀρεως
ἦλθε λόγος περὶ γλύκας καὶ περὶ σακχάρους,
θ' ἀναφέρω κατὰ στίχους, ποῦ παλῆα μᾶς λέει Μοῦσα:
ἀετὸς καὶ ἀετοῦσα,
ροδοζάχαρι καὶ μέλι,
ἀλλ' ἐμένα τί με μέλει.

Π. — Τί μοῦ λές, βρε' παραλίπα;
Φ. — Μήτ' ἐγὼ δὲν ξέρω τ' εἶπα.
Μέσα σὲ πολέμων κρότους
καὶ σ' οὐδετερότητας
δὲν θ' ἀκούς παρ' ἀλλοκότους
φράσεις κι' ἀστείότητας.

Τᾶχασε τὸ καύκαλό μας,
ἀδελφε μου, Περικλέτε,
κι' εἶναι τώρα τὸ μῆαλό μας
ἔρμος κόσμος ποῦ χαλιέται.

Ὅλοένα μπαινοθγαίνω
κι' ὅλο κάνω νὰ κυπῆσω,
ἕνα βῆμα μ' ἔμπρος πηγαίνω,
κι' ἕνα βῆμα πάω πίσω.

Μόλις βῆμα μ' ἔμπρος τραθήξω μιὰ φωνὴ μοῦ λέει: στάσου
κι' ἔλα λίγο στὰ σωστά σου.
Κράτει στὰς παρούσας ὥρας
τὴν οὐδετερότητα,
συλλογίσου καὶ τῆς χώρας
τὴν ἀκεραιότητα.

Ζῶνω ξίφος τροχισμένο
καὶ δὲν βγάζω τσιμουδιά...
μωρὲ θάβῃς... βρε' δὲν βγαίνω,
κι' ἄλλα λόγια, βρε' παιδιά.

Δὲν θὰ ἔγω... τὸ βεβαιῶν
μὲ φωνῆς ὀξείας τόνο.
Γρήγορα θ' ἀλλάξῃς σκέψεις
καὶ θὰ ἔγῃς καὶ θὰ χορέψῃς.

Νὰ ξαναἔγω; νὰ ξαναἔγω;
ὅσα λούλουδα στὸν κάμπο
μαδημένα ῥωτηθῇκαν
ἀπὸ χεῖλος φλογερῶ,
κι' ὅλ' αὐτὰ μ' ἀποκριθῇκαν
τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ.

Τέτοια σήμερα μαθαίνω,
κάθαρμα τῆς πρωτευούσης,
καὶ πολὺ συχνὰ παθαίνω
διαφόρους παρακρούσεις.

Τώρα μία ξεσπαθῶν, τὴν ἄφινω κατὰ μέρος
τὸ σπαθὶ τὸ κοφτερὸ,
τώρα χάσκων οὐδετέρως
τρέχω καὶ ψηφοθηρῶ.

Τώρα στρέφω, Περικλέτο, πέραν στὰ Καρπάθια,
κι' ἐνφ' βλέπω πρὸς ἐκεῖ
μοῦ φωνάζουν μερικοὶ
πῶς πρὸς ἔξοδον καὶ πάλιν γίνεται προσπάθεια.

Τώρα, φίλε μου, παθαίνω παρὰ λήρημα τῆς γλώσσης,
τώρα μέσ' στὰ καφενεῖα
ἐν πολεμικῇ μανίᾳ
περιμένω τοῦ κυρίου Ροδοσλάδωφ τὰς δηλώσεις,
πλὴν ὡς ἔτσι ν' ἀναγγεῖλουν ἀγγελίας νεωτέρας
μακαρίως ἂς τρυφῶμεν εἰς ἐκστάσεις οὐδετέρας.

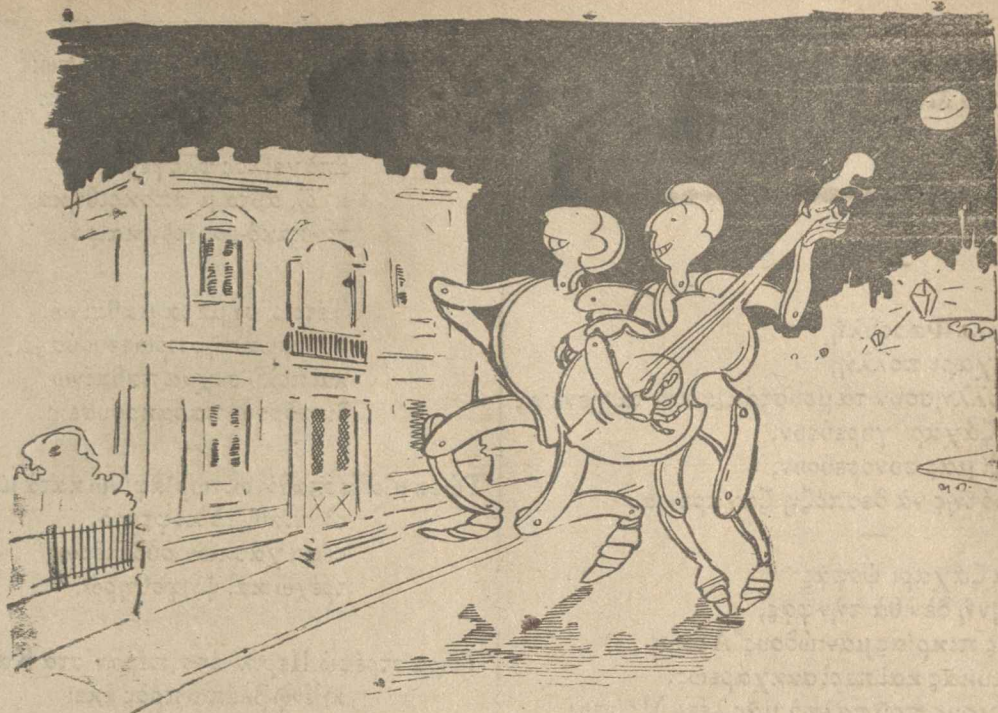
Π. — Κι' ἐγὼ, τώρα, Φασουλῆ,
τριγυρίζω μέσ' στήν πλάσι,
ὅπου δαίμων ἀπειλεῖ
στιγερὸς νὰ τὴν χαλάσῃ.

Ὅπου τώρα σταματήσω
κάτι γύρω μου βροντᾷ,
κι' ὅ, τι τώρα κι' ἂν ῥωτήσω
μὲ δὴλὸ λόγια μ' ἀπάντᾳ
πῶς με νοῦ μπουμπουνισμένο
μιὰ θὰ μπαίνω, μιὰ θὰ βγαίνω.

Τώρα πᾶμε, λιμαδόρο,
νὰ κυττάξωμε τὸ σπῆτι,
ποῦ στὸν πρῶην Κυβερνήτη
τόκαναν καμπόσοι δῶρο.

Καὶ πηγαίνει τόσος κόσμος ἀπὸ κάθε συνοικία
κι' ἀπὸ τάξι κι' ἡλικία,
κι' ὅλοένα τὸ κυτᾷ
καὶ χαζεύει καὶ σαστίζει,
καὶ περίεργος ῥωτᾷ
πόσο τάχα νὰ κοστίζει.

Φ. — Κι' ἐγὼ θέλω, φίλε χάχα,
νὰ τὸ δῶ, νὰ τὸ γνωρίσω,
καὶ νὰ τὸ καταμετρήσω...
πόσαις πῆχες νᾶναι τάχα;

**Πατινάδα μ' πρὸς τὸ σπῆτι
τοῦ φυγόντος Κυβερνήτη.**

Φ. — Νὰ τὸ σπῆτι τὸ γνωστό,
νὰ τὸ σπῆτι τὸ κλειστό,
δωρεὰ τῆς Ριανκοῦρ' στὸν Λευτέρη, ποῦχει φύγει,
καὶ τὴν πόρτα τοῦ κυττᾶς καὶ κανέννας δὲν σ' ἀνοίγει.

Μὲς' στὰ κλέη τὰ περίσσια
νὰ καὶ σπῆτι' στὰ Πατήσια.
Καὶ τὸ βλέπει καὶ κηρύττει
ἓνας κι' ἄλλος πατριώτης
πῶς αὐτὸ δὲν εἶναι σπῆτι,
παρὰ σπηταρώνας πρώτης.

Π. — Ἐδῶ πέρα, κύρ Λευτέρη, θάρχεσαι νὰ κατοικήῃς
ὅταν φεύγῃς τὴν κονίστραν ὀχληρᾶς πολιτικῆς.

Καὶ σὲ τοῦτο τὸ κονάκι
μοναχὸς θὰ μελετᾷς
ὥσάν νέος Κιγκινάτος.

Καὶ μὲ τὸν Μαρκαντωνάκη
μειδιῶν θὰ τὸ κυττᾷς
κατὰ μῆκος, κατὰ πλάτος.

Φ. — Πλήθην μ' πρὸς τοῦ σταματοῦν
κι' ἔρχονται καὶ τὸ κυττοῦν
κι' ἀπὸ τὰ Βατραχονήσια.

Ἔρχονται κι' ἀπὸ τὴν Κρήτη
καὶ φωνάζουν: ὀρὲ σπῆτι,
ὠχ! ψυχὴ μου' στὰ Πατήσια.

Π. — Μὰ καὶ μιὰ θαλαμηγὸ
γιά τὸν πρίν Πρωθυπουργὸ
δίνει κάποιος ταλλαράς.

Κι' ὅλοι λὲν, Λευτέρη, τώρα
ὅτι θ' ἀποκτήσῃς δῶρα
καὶ θαλάσσης καὶ ξηρᾶς.

Φ. — Καὶ' στὴν Αἴγυπτο ποῦ' πῆγες,
ἐκεῖ πέρα' στῶν φοινίκων
τὸν εὐλογημένον τόπον.

Ποῦ κουρνιάζουν τόσαις μυίγαις
εἰς τὰ μάτια φεροίκων
Ἀραπάδων κι' Αἰθιόπων.

Κάποιος ἀπὸ τόσους φίλους κι' ἀπὸ τόσους ξεναγοὺς
ἴσως κάποια νταχαμπία σοῦ χάρισῃ πρὸς τιμὴν,
κι' ἔτσι νάχῃς νταχαμπίαις, σπῆτια καὶ θαλαμηγούς,
καὶ νὰ δώσῃς καὶ σ' ἐμένα, μὰ καὶ' στὸν Βενιαμίν...
εἴθε, γένοιτο, μακάρι, κι' ἕκατὸ φοραῖς ἀμήν.

*Καὶ ναμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις*

Τὴν Πέμπτην' στὸ Δημοτικὸν κοντσέρτο τῆς Φωκᾶ
ἀπὸ τὰ πλέον σπάνια καὶ τὰ μοναδικά,
καὶ μὲς' στῆς συναυλίας τῆς τὸ μουσικὸ καμίνι
πιστεύω πῶς οὐδέτερος κανέννας δὲν θὰ μείνῃ.

Ἀγγέλου τοῦ Τανάγρα καινούρια διηγήματα,
τοῦτέστιν ἐμπνευσμένα πολεμικὰ ποιήματα,
βγαλμένα μ' ἕνα σφρῖγος ἐνθουσιαστικὸν
μέσ' ἀπὸ δρὸ πολέμους τροπαίων καὶ νικῶν.